

vens ord må derfor forstås som et samlende udtryk for alle de materialer, der kan anvendes til reproduktion af levende billeder med dertil hørende lyd.

Som det fremgår af den i bilaget optagne redegørelse for Statens Filmcentrals virksomhed, varetager Statens Filmcentral også distributionsopgaver, der rækker ud over kortfilmområdet. Dette gælder med hensyn til distribution af spillefilm til Grønland, med hensyn til børnefilm og – som en mulighed – distribution til biblioteker, foreninger osv. af de af Det danske Filminstitut støttede spillefilm nedkopieret til 16 mm.

Ved lov nr. 419 af 13. juni 1973 blev der som forudset i bemærkningerne til den gældende filmlov oprettet en Landscentral for undervisningsmidler, der bl. a. har til opgave at foretage distribution af film, bånd og lignende undervisningsmateriale til skoler og andre undervisningsinstitutioner.

Forhandlingerne mellem undervisningsministeriet og kulturministeriet om regulering af forholdet mellem landscentralen og filmcentralen beregnes afsluttet i nær fremtid, således at resultatet forventes at kunne foreligge inden færdigbehandlingen af nærværende lovforslag.

Til bestemmelsen i § 18 om sammensætningen af filmcentralens bestyrelse stilles forslag om at supplere bestyrelsen med et medlem udpeget af Amtsrådsforeningen i Danmark.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Ændringsforslagene går ud på at bringe ordlyden af flere bestemmelser i film- og biografloven i overensstemmelse med retstilstanden efter Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber ved at modificere bopælskrav (forslagene nr. 1, 2, 4, 10, 11 og 13), at ophæve bestemmelser vedrørende billetafgift, der nu er uden betydning (forslagene nr. 3, 5, 12 og 14), at foretage mindre ændringer i reglerne om sammensætningen af filminstitutets bestyrelse og repræsentantskab, om filmkonsulenternes ansættelsesperiode og om sammensætningen af filmcentralens bestyrelse (forslagene nr. 6, 7, 8 og 9), samt at indsætte en ny revisionsbestemmelse (forslag nr. 15).

Til nr. 1, 2 og 4.

EF-domstolens praksis har i løbet af 1974 vist, at det forbud mod forskelsbehandling på grund af nationalitet, som findes i EF-traktatens art. 52 om

etableringsretten og art. 59, jfr. art. 66, om tjenesteydelser, uden videre gælder i de enkelte medlemsstater siden overgangsperiodens udløb 31. december 1969. Dvs. at EF-landenes borgere og selskaber kan påberåbe sig disse bestemmelser, selv om der ikke er blevet udfærdiget direktiver om deres nærmere gennemførelse. Endvidere anses det nu for gældende ret, at det er en forskelsbehandling til fordel for et lands egne borgere og selskaber at kræve bopæl eller hjemsted i dette land som vilkår for at udøve en næring – med mindre dette vilkår har en særlig begrundelse.

En sådan særlig begrundelse foreligger imidlertid ikke for de bopæls- og hjemstedskrav, som film- og biografloven efter næringslovens forbillede opstiller i § 2 for en ansøgers ret til at få tilladelse til offentlig forevisning af film, i § 3 for virksomhed som leder af forevisningsvirksomhed og i § 5 for virksomhed som filmudlejer. Derfor er disse krav allerede idag uden gyldighed for EF-landenes borgere og selskaber. Det er hensigtsmæssigt, at lovens ordlyd bringes i overensstemmelse med dette forhold i forbindelse med den foreskrevne revision.

Om de tilsvarende forhold på det almindelige næringsretlige område kan henvises til næringslovens § 3 og § 5 (lov nr. 601 af 10. december 1975), handelsministeriets bekendtgørelse om ret for EF-statsborgere m.v. til næring efter næringsloven og restaurationsloven (bekendtgørelse nr. 205 af 22. april 1976) og cirkulære om det samme (cirkulære nr. 88 af 22. april 1976).

Til nr. 3.

Henvisningen til film- og biograflovens § 7 udgår i forbindelse med denne bestemmelses ophævelse.

Til nr. 5.

I overensstemmelse med film- og biograflovens § 6, stk. 1, er den afgift, som tidligere hvilede på entréindtægten ved offentlige filmforevisninger (billetafgiften), efter en gradvis aftrapning bortfaldet pr. 1. april 1975. Lovens §§ 6–10 om denne afgifts beregning og opkrævning har derfor ikke længere nogen praktisk betydning og foreslås ophævet som overflødige.

Til nr. 6.

Forslaget går ud på at give filmarbejdernes organisation – i øjeblikket Filmarbejderforeningen (FAF) – indstillingsret ved udpegningen af institutbestyrelsens 2 filmfaglige medlemmer på lige fod med producenternes, instruktørernes, biografernes og udlejernes organisationer. Bestyrelsen har